

[Justitsministeren]

enig. Når man skal gennemgå selve loven, så må der naturligt indgå – det skal vi nok præcisere – om man fortsat skal have en særlovgivning vedrørende sindslidende. Udvalgets arbejde vil være koncentreret om retssikkerhedsmæssige spørgsmål, og derfor er der et par andre spørgsmål end dem, der er omtalt i den nuværende lov, der skal tages med. Jeg har nævnt spørgsmålet om tvang i forbindelse med den lægelige behandling og spørgsmålet om registrering hos politiet.

Det er et kommissorium nogenlunde i den retning, jeg mener vi skal have, selvfølgelig noget mere detaljeret, end jeg her har angivet, men det skulle altså være hovedsynspunktet.

Wilhelm (VS):

Fru Inge Krogh spurgte mig, hvad det var for erklæringer, patienten ikke har adgang til. Det, jeg har henvist til, er det åbne brev af 10. september 1981 fra 2 læger til folketingets § 71-udvalg. Jeg skal ikke gøre mig til dommer, for jeg kender ikke det område præcist, men hvis jeg henholder mig til det brev, så er der tale om den erklæring, overlægen sender til justitsministeriet som begrundelse for, at han har besluttet en tvangstilbageholdelse, når patienten har indklaget denne tvangstilbageholdelse for justitsministeriet, altså den overlægeerklæring, som senere danner grundlag for retslægerådets udtalelse, og som senere danner grundlag for rettens behandling. Om denne skrivelse til justitsministeriet siger disse læger i deres brev til § 71-udvalget, at den er hemmelig for patienten, og de siger også, at det medfører, at patienten ikke har mulighed for at forsvare sig imod eventuelle fuldstændig urigtige postulater fra overlægens side. Jeg ved det altså ikke, men siger kun dette, fordi fru Inge Krogh meget sikkert svarede fru Alice Faber, at disse erklæringer er tilgængelige for patienten. Det må vi have kigget nærmere på.

Til justitsministeren vil jeg godt sige, at jeg synes, det er rigtigt, at det kommende udvalg også kommer til at behandle spørgsmål om tvangsbehandling og andre tvangsforanstaltninger, som ombudsmanden jo længe har bedt om på en eller anden måde bliver reguleret ved lov. Men jeg synes ikke, det er rigtigt, og jeg synes ikke, at debatten her i salen i dag antyder noget om, at flertallet mener det, at vi også skal vente på et udvalg for at

finde ud af, om det er rimeligt, at psykiatriske patienter, der tvangsindlægges, automatisk anbringes i politiets kriminalregister. Det har ikke hidtil haft noget med sindssygeloven at gøre, og da det ser ud til, at et flertal mener, det må kunne klares betydelig nemmere uden at afvente udvalgsbehandling, så synes jeg, at vi skal se at få det gjort.

Jeg vil gerne sige tak for ministerens besvarelse, der gik ud på, at han finder det helt selvfølgelig, at man under udvalgsbehandlingen også tager stilling til, om der overhovedet skal være en særlovgivning for sindssyge. Jeg vil godt have det uddybet en lille bitte smule, og det er ikke for at trække noget i langdrag, men fordi det er helt centralt og vigtigt. Det betyder vel ikke, at udvalgets medlemmer bare skal afgive en erklæring om, hvorvidt de mener det ene eller det andet, og hvor vi med ret stor sikkerhed kan forvente, at mange vil mene, at det nok er det nemmeste med en særlovgivning. Jeg håber, at det betyder en positiv besvarelse af den måde, vi har formuleret spørgsmålet på, at mulighederne for ikke at have en særlovgivning skal klarlægges under udvalgsarbejdet, at man altså virkelig prøver at formulere en anden form for lovgivning, hvis det kan lade sig gøre, hvis kriterierne for anvendelse af tvangsmidler, kriterierne for administrativ frihedsberøvelse kan gøres veldefinerede uden at bruge sindssygebegrebet som det centrale. Altså at disse muligheder klarlægges, så man forsøger at sætte det på paragraffer, sådan at man til sin tid stiller folketinget over for en valgmulighed, så vidt det overhovedet lader sig gøre, og at man altså ikke bare lader dette udvalgs flertal afgøre, om det nu synes, der skal være en særlovgivning eller ikke, uden reelt at prøve, om det kunne gøres på en anden måde.

Jeg håber, at det var det, tilsagnet indeholdt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Vedrørende spørgsmålet om registrering er hr. Wilhelm og jeg i hvert fald enige om, at det skal tages op, og så må vi jo se at finde ud af, på hvilken måde det skal tages op. Jeg forstod hr. Wilhelm sådan, at han ikke mente, at det spørgsmål behøvede at henvises til udvalget, men kunne klares på anden måde. Jeg synes nok under alle omstændigheder, at det ville være naturligt, at det indgik i udval-